

Osmanlı düzyazı geleneğinde ayetten, hadisten, yazından yapılan bir alıntı, metne olduğu gibi “*Yelpazedir kelime!* aktarılır, alıntılanan bu özdeyiş *Çubukların arasından* şe iktibas denir, bir iktibasın et- *güzel bir çift göz parlar.”* kililiği, onun gücüyle ölçülür- *Goethe, Doğu-Batı Divanı* müş. Kabes kökünden gelirmiş iktibas, anlatılanı daha güçlü ifade etmek, etki alanını genişletmek amacıyla şule, kor anlamına gelen bir sözcükmüş bu. İktibas edilen özdeyişler, kumaşın içinde gümüşten parlayan teller gibi parlar, parlaklık için ışık, ışık için sızabilecek yarıklık ve kesik gerekirmiş. Eski metinlerde hemen hiçbir sayfa yokmuş ki, içinde bir alıntı bulunmasın, metin kendi içinden yarılmamasın. İktibas edilen özdeyişler, bedende hiçbir dirençle karşılaşmaksızın, kendini hiç zorlamaksızın, ancak bir o kadar doğal biçimde eklem yerleri arasından sızan parlaklığa benzer, içeride ne bitmiş, ne tamamlanmış, ne kenarlı, kusursuz bir iletişime yol açarmış. Ne gerçek anlamda ayıran, ne gerçek anlamda bağlayan bir aralıktan sızarmış parıltı; iktibas için seçilen metinlerin temel özelliği, bir yanıyla kor aleviyle yanmaları, kısa ve öz olmaları ise, diğeri yazının yazılacağı zeminin, levhanın, kağıdın darlığı ve genişliği, özdeyişin o zemine sığabilirliği, o zemindeki etkililiği gibi pratik nedenlermiş.

Eroğlu'nun tuvallerine dolmuş iktibaslar, boş zemin üstünde birbirine bağlanan

In the Ottoman prose tradition a quotation from a verse of the Koran, a saying of the Prophet or “*The word is a fan!* from literature is transferred directly to the text, the quoted maxim is *A pair of beautiful eyes shines from* known as *iktibas*, and the influence *in between the slats.”* of an *iktibas* used to be measured by its force. The root of the word *iktibas* is *kabes*, a word meaning blaze, cinder used in the sense of expressing meaning stronger and to expand the field of influence. The quoted maxims shone like silver lining in cloth, and light was necessary for them to shine and a cleft or a cut was necessary for the light to seep in. In old texts there was almost not a single page which did not feature a quotation, there was no text which was not cut or cloven from within. Maxims quoted faced no resistance in the body, they resembled a shining which seeped naturally through the joints, engendering perfect communication inside, neither finished nor complete, but smooth. The shining came through a gap which neither separated in the actual sense nor connected; the fundamental characteristic of texts selected for quotation was that, short and concise, they burned with a flame of cinder on one hand, while on the other, practical reasons such as the narrowness and width of the surface, the plate or the paper the text was to be written on, whether the maxim fitted the surface and its effect on that particular surface.